

Oddfríða Haraldsen, stjóra og basssangara til minnis

Úti á vágini lógu Boðasteinur, Krosssteinur og Kyrjasteinar. Handan hesi skip lá Ísvirkid - hvíttmálað við reyðari tekju, reyðum vindeygum og einum dunkandi motori. Hetta var myndin, sum flestu fuglfríðingar serliga av Bakkanum, festu eygað við, tá ið teir snimma á morgni sotu framman fyri vindeygad við tekrússinum í tí einu hondini og sukurmolánum millum varrar og tanngarð. Oman fyri var keldan Vígda, Nón, Gjógvarafjall, Breiðaskarð og Kambur.

Tá ið motorurin glintaði visti tú at Eliseus, Jóan Jakku og Olli vóru og settu stimin upp, men har gekk eisini ein annar maður og rokaðist: Oddfríður. Hann var ikki sum stjórar flest. Ikki var slipsknúturin knýttur um barkan, hvíta flíppan skygdi ikki ímillum tann reyða sprossan og tann hvíttmálaða vegginn, nei, hann var í bláum sjangaklæðum og rokaðist. Hesin litur hóskaði so ómetaliga væl til tann reyða og hvíta litin. Her var atmosfera.

Ísvirkid er sermerktur bygningur. Skaldskapurin í vindeygnum og hurðunum vóru sum ristar úr myndunum hjá Piet Mondrian. Um gamli Haraldsen hevur hugsað um hetta, tá ið hann hevur reist bygningin, er dult fyri okkum, men bygningurin er ein áhuga-verdur bygningur. Vóni ikki, at hann verður skolaður, sum mangir aðrir her í bygdini.

Um morgnarnar, tá ið skipini lógu á vágini, lógu tey og pilkaðu burtur av Ísvirkinum, við sínum svartari litid trýsti gronina í móti tí reyðu hurðini og teim-um hvítu veggnum og skorsteinurin so køla, krunka svartur fór eftir tekjuni og endaði í tí grøna bønnum. Soleiðis lá hann við teymin og mól til hann fór av landinum selður sum gamalt jarn. Men eitt forvitnisligt í hesum spuna var, at ein erlakongsdóttir byggi reidur í einum av ventilunum í stýrhúsinum. Óvitarnir róðu umboð fyrri at skoða hetta reidur. Hesin svartu trolarin, rustaður hysti einari erlakongsdóttir. Hon var tann síðsta, sum fór av trolaranum, áðrenn hann fór av landinum.

Tá ið skipini komu undan Grønlandi ella Íslandi varð landað úti á Ísvirkinum. Haraldsen gamli hevði ofta ein hóp av óvítum kring seg. Somuleiðis Oddfríður. Har var gylt av tí smáa slagnum, tá ið lastin varð løgd upp. Nú vart tú millum menn og gjörði manslit ... og stjórn sjálvur í tí bláu draktini var mitt ímillum henda hóp og stílaði fyrri. Ljóst salt, hvítur fiskur, ein blá drakt og óvita ofarakaði.

Vóru tað ikki skipini hjá Haraldsen, ið vórðu landað, bar tað meiri enn so á, at tað vóru trolarnir hjá Kjölbros, ið løgdu lastina upp her. Hetta var í fimmti árunum. Tá var smáligt manga staðni, og væl kom tað við, at ein last kom til bygdina og fiskurin varð pakkaður her. Í hesum roka var Oddfríður. Hann hevði ikki bindindi til at standa aftan fyri diskini í forrættningini, nei rokast og taka eina hond í, tað var hansara. Hann var altíð á siggja úti á Ísvirkinum, turkíhúsinum og umboð á Ólavi Halga. Her virkaði hann sum stjórn, men hann gekk í tí somu bláu draktini.

Picasso eigur myndina Blá atmosfera, har alt er blátt. Men hóast hetta er blátt, so er tann blái liturin meira enn bláur. Yður og yðukálvar koma upp úr dýpinum og lyfta teg upp í eitt rúmdarkervi við stjörnum og stjörnusólum av fjarum leiðum. Ísvirkid við tí bláu draktini hjá Oddfríða hevur sítt pláss her. Maðurin var mentamaður. Hann var ikki bert stjórn av heiti, men í hes-

um orði búið eisini eitt musiskt menniskja.

Hann var maðurin, ið segði sína hugsan, og kendi tú ikki mannin, kundi hetta verða tikið illa upp, men eitt orð er eitt orð og ein maður er ein maður, og hetta kendi tú mangan í kórinum, har hann hevði sín fasta sess sum basssangari, men virðing hevði tú fyrri hesum ljósa basssangara. Eitt kvøldið mælti hann: Eg havi sungið her í fimmti ár, men mær er ongandið unst eina út-anlandsferð við kórinum. Tað er langt skeið at syngja. Kvøld um kvøld, at fara úr Fløtugerðinum og seta seg í basssessin og so venja. Í heyst, tá ið manskórið fór undir venjingarnar, var hann tann fyrsti, ið hevði á orði: Vit mugu hava okkurt at syngja ímóti, vit mugu fara eina út-anlandsferð. Nú manskórið stevnr móti London á páskum hevur hann lagt árar inn, men orðini eru í minninum, hóast merktur av sjúku, hevði hann viljan og hugflogið, og gav hann hetta til kennar í hesi útsøgn.

Øll árin, hvar tú hevur verið kórleiðari í bygdini, kendist fløvin frá honum. Ringdi norður og spurdi: Hvussu gongst. Var onkur kórleiðari og vitjaði ella okkurt kórtíltak í bygdini, vart tú vísir í, at hann og Kathrin, konan rættu eina hond.

Nú á páskum hevur Lions listafram-sýning úti í Runavíkar skúla. Øll árin hevur Oddfríður verið við til at savna málningar til hetta tiltak - ein 26 ár. Hann er komin á gátt, og heimta teir, og hevur hetta verið ein síður, sum hevur verið fastur tátur, síðani farið var undir hetta tiltak. Hann var góður við Fuglafjørð, hann var góður við hvørt kykt, ið rørdi seg á mentanar ókinum, og hetta kendu vit, sum fáast við hetta dagliga.

Erlakongsdóttirin umboð á Krosssteinum fór av skipinum, tá ið tað fór sína síðstu leið út um Enni. Oddfríður, sum búið uppi í Fløtugerðinum, fór úr heimi sínum, nú lívsfarið fór út um síðsta enni á ferð síni til teir ævigu bústaðirnar. Ein sangari er farin.

Fjórðurin var so sera bláur, nú hann var borin út ... kavi og ein bláur fjórður. Hann sang so mangan: När fjordene blåner som markens viol... Hví í fríði kær basssangari. Vit hittast aftur og syngja: När fjordene blåner. Friður verið við minninum um Oddfríða.

Frits

Minningarorð um systkinabarnið Jónfríð Dahl

fólk.

Eftir sita vit spyrjandi: hví skuldi hon blíva rívin burtur frá okkum, hon, sum sá so lætt upp á lívið, og sum var so væl til passar, altíð uppmuntrandi og glað, hon sum var í besta aldri, og hon sum hevði so nógv at liva fyri.

Saknurin er stórur hjá tykkum, góðu Jógvan, Beinta, Pauli og Jákup. Tit hava mist tykkara elskaðu kon og mammu, og hjá tykkum Pállu, Alicu, Delmari, Mortani og Sólfríð, tit hava øll mist tykkara elskaðu dóttur og systir, hon, sum elskaði tykkum so nógv, og sum tók tykkum fram um alt. Ringt er at skilja, at lívið skal ganga víðari uttan hana, tað menniskja, sum stóð einum so nær, men eitt kunnu vit í felag ugga okkum við: vit fara tó einaferð at mæta henni aftur.

Eg og Jónfríð stóðu hvørji aðrir so nær. Eg fari at sakna hana nógv, sakna hennara nærheit, hennara smil og hennara kærleika, sum hon altíð sýndi okkum øll. Hon hevði so stóran týðning hjá okkum, og ikki at gloyma hjá okkara børnum. Vit hava tífetur so nógv góð minni saman um hana, og tey minni vilja vit altíð minnst á við gleði. Vit fara ongandið at gloyma hana.

Fríður veri við minninum um mítt systkinabarn Jónfríð.

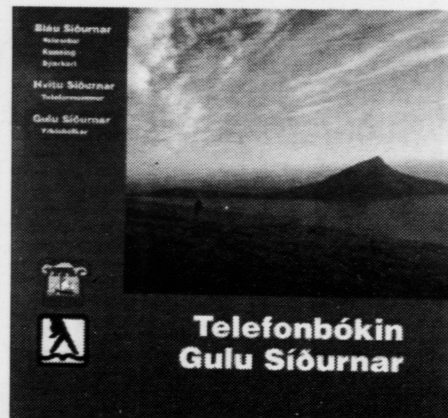
Josefina

Telefonbókin '98 komin

Tá Telefonbókin í fjør skifti ham, varð eisini avgjørt avgjort at geva hana út á hvørjum ári. Átlanin er at geva bókin út um ársskiftið, men av tí at øll telefonnummur 1. apríl verða broytt til 6-siffrur, hava vit valt at biða við útgávu til dagurin nærkast. Sostatt eru øll telefonnummur í hesi bókinu skrivað við nýggju 6-siffrunum.

Telefonbókin er eisini í aðrar mátar broytt í mun til seinastu útgávu. Gulu síðurnar eru nú farnar aftur um hvítu síðurnar, útgreinað innihaldsývirlit er á síðu 3, so lættari er at finna evnini í bókinu. Á bláu síðunum eru nú yvirlit yvir postsmugurnar í Føroyum umframt nýggi kunning frá t.d. landsstýrinum og kommununum. Á hvítu síðunum hava fyrstokur móguleika fyrri at seta búmerki teirra saman við upptøkuni, og gulu síðurnar verða nú prentaðar í litum.

Telefonbókin er aftur í ár gjørd í samstarvi millum Telefonverkið og Kunningarætastuna. Myndina á permuni hevur Absalon Hansen tikið av Koltri. Telefonbókin er prentað í 34.000 eintøkum hjá Odda hf. í Reykjavík, sum hevur gjørt eitt dygdar avrik. Telefonbókin verður í viku 11 og 12 borin øllum telefon-

felagum í Føroyum, og Postverk Føroya stendur fyrri útbearingini. Telefonbókin verður eisini til keyps í Telebúðunum kring landið fyrri 50,- kr. Sum nakað nýtt eru 500 bókur framleiddar við harðari permu, hesar verða seldar í Telebúðunum fyrri 100,- kr. Eisini ber til at fáa telefonbókina sendandi við at ringja 11433, tá verður postgjaldið lagt aftur prísnum.

Vit hava leitað leingi og væl, men hava bert funnið fáar villur. Ein er á s. 94, har »Müller« stendur ovast á síðuni, hetta er skeivt. Í staðin skal standa »Nielsen«. Vit biðja teir 19 felagarnar um umbering og vóna at villan ikki fer ov nógv an ampa við sær. Finnur onkur aðrar villur, vilja vit fegin frætta um hetta.

Nógv hava vent sær til Telefonverkið við uppskotum til broytingar í Telefonbókinu. Vit á Telefonverkinum eru sera takksom fyrri øll uppskot og allar viðmerkningar til telefonbókina. Vit taka í hvørjum einstaka føri støðu til, um broytingarnar hóska til nýggju útgávuna og nýta tey, um so er. Summi hugskot verða goymd til seinni útgávu.

Vit eru væl nøgd við úrslitið, og vóna at Telefonbókin verður eitt hent uppslagsamboð hjá øllum føroyingum.

Eru spurningar til telefonbókina, eru fjölmiðlarnir vælkomnir at ringja til Telefonverkið og tosa við Andras Róin ella Poul Henrik Poulsen.